

силы, то е намъ законъ и естествениѣ потыкъ за да работимъ и тогава, кога-то мѣримъ да си почи-
немъ и да ся отморимъ. И кога ся расхождамы и
кога ся клатимъ и си крѣшимъ снагѣ-тъ за забавѣ,
и кога си играемъ, ные не правимъ друго, а само
си обучавамы тѣлесны-ты и умны-ты силы така,
что-то едва бы пристанѣлъ нѣкой да играе, ако да
нѣмаше да си обучава или тѣло-то или ума. Игры
на слукѣ, дѣто всичко е въ рѣцѣ на голѣ-тъ честь
а умъ-тъ и искусство-то нѣмѣтъ никаквѣ мѣшявѣ,
за разбранѣ чловѣкъ сѣ омазны. Нѣкои игры пакъ
сѣ пò-тяжки и отъ самѣ-тъ ни работѣ, нѣ насѣ
гали и залѣгва промѣна-та; за това за чловѣкъ безъ
работѣ, ловѣ, катерение по моголы, тичание и пр. сѣ
разговорка и забава, а кому-то ловѣ-тъ и литание-
то сѣ работа, това е нему трудъ и мѣка. Рыбарѣ
чловѣкъ много ся утрудва и чясто му ся додѣва да
лови рыбѣ, а кой-то иде да лови само за растухѣ
нему за единѣ чясѣ ще подражѣе. Чловѣкъ, кой-то
все ся рови и блѣска съ книги та учи, отива да по-
ходи на расходѣ, а ходѣ-тъ чясто дотягва на единѣ
пѣшякъ пѣтникѣ; занаятчїя пакъ и работникѣ чло-
вѣкъ въ праздничны дни у книги-ты намира разго-
воркѣ и растухѣ.

Отъ другѣ странѣ пакъ кой-то ся излѣжява по
весь день безъ работѣ и не знае какъ да си прѣкара
врѣмя-то, растѣжява ся, замыслюва ся и става зло-
честѣ, зачто-то му ся додѣва и дотяга и срьдце му
ся стяга.

А какъ мирно и весело тече врѣмя-то на чло-
вѣкъ, приученѣ на работѣ и на трудѣ? Години из-
минувать за него като дни, а дни-ти като чясове и
минути. Нему не ся стѣснява срьдце, не му ся до-